Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 7 Den 12 Febr. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: Signe och A. Walder. | 45 årg. 1928.

Löftet och uppdraget.

Apg. 1: 1—11.

En vacker vårmorgon stodo vi på Oljebergets krön, varifrån Jesus for upp till himmelen. Härligt lyste solen över Moabs vilda bergland, över Gileadsslätten och Judaöknens skrovliga klippor. Bergen och kullarna omkring Hebron och Betlehem syntes så nära.

Då vi stodo där kommo tre bruna arabpojkar och ropade: "Här är platsen, varifrån Jesus for upp till sin Fader." Väl visste vi, att det var platsen, där han hade stämt möte med lärjungarna och varifrån han vände tillbaka till härlighetens rike. Men genom arabpojkarnas ord blev det så levande för oss.

Hit upp hade lärjungarna vandrat, och underbara sällsamma tankar hade gripit deras hjärtan under vandringen. De visste, att det var sista gången, de skulle få se honom på jorden. I några år hade de haft den stora förmånen att vara i hans sällskap. I allt hade han varit deras vän. Tänk, hur många sköna stunder de tillbringat tillsammans med honom. Dessa stunder kunde de aldrig glömma. Och på detta berg, där de nu samlats hade de haft många sköna och lärorika stunder.

I Jesu sällskap är det alltid skönt att vara.

Då de samlats där, uppenbarade sig Jesus plötsligt för dem. Ännu en gång fingo de alltså se honom, som vunnit deras hjärtans kärlek och tillgivenhet. Med kärleksfulla ögon vilade hans blickar på denna lilla skara, som han hade omkring sig.

Dessa lärjungar skulle bliva hans vittnen i världen. De skulle gå ut med det glada budskapet till människorna. Det var ett högt och härligt uppdrag, de fingo. De skulle förtälja för andra om Jesu kärleksfulla gärningar. De skulle predika om Guds stora nåd uppenbarad i Kristus.

Men uppdraget var förbundet med försakelse och många faror. Hans vittnens väg skulle bliva en blodets och tårarnas väg, ty många ville icke veta av deras förkunnelse. De skulle bliva hatade av många för Jesu namns skull. Deras förkunnelse skulle dock bliva till välsignelse för många. Icke blott för deras samtida, utan även för kommande släkten. Ja, även vi njuta frukterna av deras arbete. Från Jerusalem spreds evangelium ut bland folken. Och under tiden växte skaran av Herrens vittnen, och i dag är den större än den någonsin varit.

Men dessa vittnen, som Herren sände, skulle icke gå i egen kraft. De skulle beklädas med kraft av höjden. Genom den skulle de skickliggöras att bliva Guds budbärare bland folken. Då Andens kraft fyllde deras hjärtan, gingo de åstad med stor frimodighet.

Under det att Herren talade och höll sina händer välsignande utsträckta över lärjungarna, lyftes han sakta från jorden och en sky tog honom bort från deras ögon. Men då han försvunnit syntes för dem två änglar, vilka förklarade att han åter skulle komma tillbaka.

Och en dag kommer han tillbaka för att taga hem de sina. Men under tiden är han hos oss genom sin Ande. Och han skall vara hos oss, så att vi kunna vittna om honom för andra.

A. Walder.

Hemmet i skogsbrynet.

(Forts. fr. n:r 6.)

"Åh, det glömde jag", sade Gerda och såg helt bekymrad ut. Läxorna ville hon gärna kunna, och när mamma hade förhört henne, var hon lugn.

"Vill du, att jag skall förhöra dig i stället?"

"Ja, tack." Gerda sken upp igen.

"Nå, tag böckerna med dig och kom upp i mitt rum då!"

När de kommo hem, var fru Ek mycket riktigt utgången. Men Gerda visste var nyckeln låg under trappan.

Så fort de kommo in, gick Gerda efter sina böcker och följde med upp.

"Då sätta vi oss väl ned och börja. Vad har du för läxor?"

"Kristendom, geografi och innanläsning."

Geografien gick utmärkt. Fröken Haage eller, som Gerda nu kallade henne, tant Elvira förhörde, och Gerda svarade och pekade ut platserna på kartan.

Innanläsningen gick ej fullt så bra, men Gerda fick läsa igenom läxan några gånger, och så var även den undanstökad.

Till slut läste Gerda upp de två bibelspråk, hon hade i läxa:

"Jag är världens ljus; den som följer mig, han skall förvisso icke vandra i mörkret, utan skall hava livets ljus." Joh. 8: 12.

"Och jag giver dem evigt liv, och de skola aldrig någonsin förgås, och ingen skall rycka dem ur min hand." Joh. 10: 28.

När Gerda gått, satt fröken Haage en stund försjunken i tankar. Bibelspråken hade väckt minnen från konfirmationstiden till liv inom henne. Hur hänförd hade hon då icke känt sig. Men hur gick det sedan? Hade hon icke så helt gått upp i sitt intresse för konsten, att hon alldeles förgätit "det enda nödvändiga".

Slutligen reste hon sig upp och gick fram till fönstret och såg ut över den fagra nejden, som belystes av aftonsolens strålar. Och för första gången kände hon tacksamhet mot Honom, som begåvat henne med förmåga att kunna uppfatta och återge skönheten i denna värld.

Den kvällen stannade fröken Haage till skogvaktarefamiljens stora glädje kvar under aftonbönen.

I mitten av oktober infunno sig kylan och höstrusket, och man måste hålla sig mera inomhus. Skogvaktaren var ju som vanligt ute på sina förrättningar, och Gerda traskade till skolan i ur och skur. Men fru Ek och fröken Haage hade många trevliga stunder tillsammans. Ehuru så olika på många sätt kände sig de två dock dragna till varandra. Fröken Haage fann i fru Ek en sällsynt fin och god kvinna, enkel och anspråkslös och fru Ek å sin sida insåg, att den till synes något ytliga målarinnan var mera djupsinnig och varmhjärtad, än man kunde tro.

Nu var man inne i november, och den första snön hade fallit, insvepande allt i sitt vita täcke. Särskilt vacker var den snötyngda skogen bakom Fridhem. Gerda började redan undra, vilken gran hon skulle se ut till julgran. Tänk, att den härliga julhögtiden snart var inne! Men bra tråkigt var det, att tant Elvira skulle skulle resa dessförinnan. "Skogsgläntan" och porträttet av Gerda ("Skogsvioler", som fröken Haage kallade tavlan med tanke på både Gerda och blommorna) voro färdiga, och nu höll tant på med ett vinterlandskap. När det var färdigt, reste hon nog, tänkte Gerda, som satt på en pall framför brasan i vardagsrummet och funderade. Vid hennes fötter låg Pilo utsträckt och sov. Herr och fru Ek hade gått till ett missionsföredrag i byn, och fröken Haage var uppe på sitt rum.

Då hördes plötsligt steg utanför huset, och strax därpå knackade det på ytterdörren. Gerda reste sig förskräckt, och Pilo vaknade, spetsade öronen och började morra. Som väl var, voro fönsterluckorna försatta, och dörren låst, men det kändes i alla fall kusligt, när den, som var utanför, började mumla för sig själv och rycka i dörrhandtaget.

Gerda rusade upp för trappan, lämnande Pilo, som nu skällde högljutt.

Fröken Haage, som hört oväsendet, kom just ut från sitt rum, undrande vad som stod på.

"Tant", ropade Gerda gråtande, "det är bestämt en karl utanför dörren, och han är säkert ond, för att han inte får komma in."

Även fröken Haage kände sig obehaglig till mods men försökte visa sig lugn för Gerdas skull.

Bultningarna utanför och skällandet innanför fortsatte där nere.

"Det är i alla fall väl, att Pilo är hemma, Gerda."

Men lilla Gerda tycktes ej anse detta nog. Hon knäppte krampaktigt ihop sina små händer och bad: "Gode Gud, hjälp oss! Gode Gud, hjälp oss!"

"Kom Gerda, så ska vi gå ned och höra, vad det är frågan om", sade fröken Haage beslutsamt. De hade knappt kommit ned i förstugan och tystat på Pilo, förrän de hörde ännu en röst utanför, denna gång en välbekant. (Forts.)

Trilskna ungar.

Trilskna ungar kan man träffa på
när man minst förmodar det, se så,
där går Per och surar,
där står Pål och tjurar,
och nyss var dom snälla båda två!

Ture brukade ju vanligtvis
likna minst av allt en liten gris,
ren och tvättad var han,
snygga kläder bar han,
och för det han plägade få pris.

Men en dag han går och trilsknar till
och vill inte alls som mamma vill.
Törs jag det berätta?
Han vill ej sig tvätta,
och han sjunger ingen vacker drill.

Pannan lägger sig i många veck,
hållningen är inte glad och käck,
ilsket han sig svänger,
argt hans öga blänger,
usch han borde stoppas i en säck!

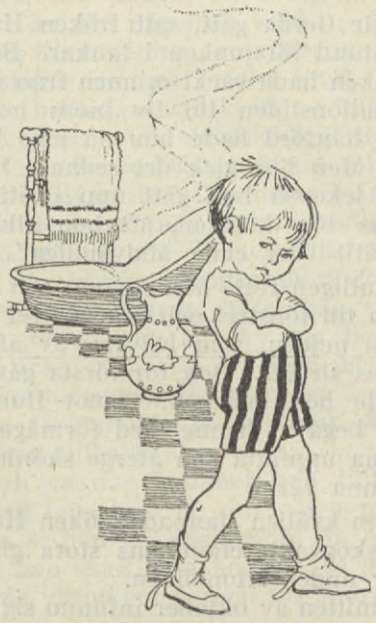

Uppå promenad en annan gång
glädes jag åt fjärildans och sång,
men får se en unge
i en liten dunge,
som har funnit hemmets värld för trång.

Fågelmor hörs locka: "Kära, kom igen!
Allra bästa masken ger jag dig, min vän!"
Han på nacken knycker
och sig färdig tycker
med sin mammas vård för länge sen.

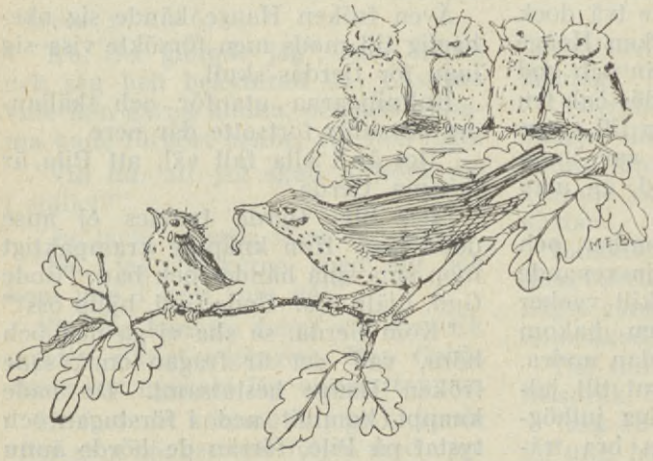

Syskonen de tycka han
är svår,
andra fåglar undergången
spår.
"Faller han från grenen,
slår han sig i stenen,
katten honom till sitt byte
får."

Trilskna ungar borde visst
ha smäll,
kanske att den stygge då
blir snäll,
tvättar sig med'samma,
lyder strax sin mamma
och går in i boet utan gnäll.

ELLA.

De resandes träd.

Ett av de märkligaste träd, som förekommer på Madagaskar, är det s. k. "de resandes träd". (Urania speciosa.) Från mitten av trädets stam utlöpa långa breda blad, som gör att trädet liknar ett utspänt parasoll.

Det vackra trädet är inte bara en ögonfägnad, utan är också mycket nyttigt.

De resandes träd.

Stammen användes till byggnadsvirke och bladen till taktäckning.

När infödingarna utdraga ådrorna ur bladet, kan det användas till tallrik att upplägga ris på, att göra skålar, bägare, ja, t. o. m. båtar av.

Det märkligaste av allt är, att detta träd under den varma årstiden bildar en källa till vederkvickelse för resenärerna på den grönskande ön. Bladstjälkarnas slidor innehålla nämligen atmosfäriskt vatten, som rikligt utströmmar om man borrar i närheten av den punkt, där stjälken är fäst vid stammen.

En engelsk resande, som ej trodde denna uppgift, fick själv se att den var sann, och skildrar det sålunda:

"Vi stannade vid en trädgrupp. En bärare stack sitt spjut i den fasta delen av bladstjälken, några tum från själva stammen. När han drog ut spjutet, utströmmade rikligt med friskt vatten. Vi uppsamlade det i en kanna och njöto i fulla drag av denna svala, sötaktiga dryck.

En närmare undersökning visade, att vattnet icke trängde genom någon del av växten, utan fanns i ett slags förvaringsrum vid basen av varje stängel."

När trötta vandrare förgäves söka efter ett vattendrag, så fröjdas de storligen vid åsynen av en sådan trädgrupp, som kan släcka deras törst.

Hur underbar är ej Guds skapade värld och i allt vad han skapat, har han i kärlek tänkt på människan.

Hur tacksama borde vi inte vara för hans omvårdnad och omsorg om oss!

S. W.

Ramsta söndagsskola.

Ramsta söndagsskola.

Ramsta söndagsskola.

Härmed sändes en hälsning till Barnavännens läsare från söndagsskolbarn i Floda, Södermanland.

På bilden representeras trenne söndagsskolor. En i Ramsta missionshus och två som hållas på andra platser i socknen. De två ute i socknen har uppehållits av hemmansägaren E. Eriksson, Berga, som trots de långa vägarna hållit på i en lång följd av år, med stort nit och intresse. Måtte denne broder, som så troget sått ut den ädla säden bland de små, få se många av dessa skördas för Guds rike.

Gud välsigne alla söndagsskolbarn och lärare.

K. P.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 19 febr.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Vad det kostar att lyda. Dan. 3: 12—18.

Minnesvers: Man måste mer lyda Gud än människor. Apg. 5: 29 b.

MELLANAVDELNINGEN.

Löftets uppfyllelse. Apg. 2: 1—13.

Minnesvers: Men Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder allt och påminna eder om allt vad jag har sagt eder. Joh. 14: 26.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Guds förbund med Abraham. 1 Mos. 17: 1—10.

Minnesvers: Och han trodde på Herren; och han räknade honom det till rättfärdighet. 1 Mos. 15: 6.

BARNAVÄNNEN 1928.

Fyrtiofemte årgången.

Redigeras av Signe och A. Walder under medverkan av flera Barnavänner.

Innehåller en kort betraktelse över söndagsskolans texter, längre och kortare berättelser ur livet och barnavärlden, från våra missionsfält, från naturens värld, geografiska uppsatser, biografier, hälsningar från söndagsskolor m. m.

Illustreras med vackra klichéer.

Kostar - - å postanstalterna 2: 25, från Missionsförbundets exp. 1: 50 då minst 10 ex. rekvireras under en adress.

Gratis - - följer söndagsskolans textbok för 1928.

Vinsten - - tillfaller Svenska Missionsförbundets mission.

Rekvireras hos Svenska Missionsförbundet, Stockholm.

Allt - - - - som rör tidningens innehåll, hälsning från söndagsskolorna med fotografier, manuskript, svar å prisuppgifterna m. m., sändes direkt till Redaktionen av Barnavännen, **Upsala.**

Upsala i Januari 1928. ***Redaktionen.***

Du och jag . . .

för våra minsta.

Du och jag helt nyss en bjudning fingo,
och den tror jag, att vi lyda strax,
vi välkomna voro, om vi gingo
till Herr Bi, som bor i staden Vax.

Han funderat länge, må du veta,
på att öppna sockerbageri,
väldigt han fått ligga i och streta
för att allting skulle färdigt bli.

Men nu bjuder han på karameller
utav allra, allra bästa sort,
sådant får man, om man varit snäller,
eljes får man snopen larva bort.

Honungskaka finns där, extra vara,
honungsdricka, bästa kvalité.
Du och jag är bjudna; söta, rara,
snälla lilla du, följ me', följ me'!

ELLA.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1928